

reduktion i antallet af verserende sager i tiden frem til 1. april 1975, men sagsantallet til den tid vil dog efter al sandsynlighed stadig være så stort, at de tilsigtede rimelige berammelsestider ikke kan opnås. Rådet antager imidlertid, at det også efter 1. april 1975 uden de midlertidige afdelinger vil være muligt at fortsætte afviklingen af de ophobede sager, såfremt de nedenfor fremsatte forslag på dette tidspunkt er vedtaget og trådt i kraft. Hovedpunkterne i rådets forslag er omtalt nedenfor side 8. Det bør dog understreges, at rådets forventning om forslagernes virkning bygger på den forudsætning, at der ikke sker en væsentlig forøgelse af antallet af indbragte sager, og at ikke enkelte meget store sager lægger fuldstændigt beslag på en eller flere afdelinger i længere perioder.

Rådets forslag om forhøjelse af værdigrænsen i retsplejelovens § 225, nr. 1, 2 og 9 ville, om det havde været i kraft i 1973, have haft den virkning, at omkring 1.250 af de ved østre landsret i 1973 afgjorte civile 1. instanssager (2.102) og ca. 250 af de ved vestre landsret afgjorte sager (542) ville have været underretssager. Forslaget om at gøre færdselsretstatnings- og funktionærsager til underretssager ville have bevirket, at yderligere op imod 100 af disse sager havde hørt under by- og herredsretterne.

Den samlede lettelse for landsretterne ved en forhøjelse af værdigrænserne til 30.000 kr. og flytning af alle færdselsretstatnings- og funktionærsager kan således skønsmæssigt anslås til 1.000 sager ved østre og 500 sager ved vestre landsret, formentlig nogenlunde svarende til kapaciteten af 2 afdelinger ved østre og 1 afdeling ved vestre landsret. Dette skøn er dog behæftet med en væsentlig usikkerhed, dels på grund af den allerede omtalte uvished om den fremtidige udvikling i antallet af og fordelingen på sagsarter af nye sager, dels fordi en forhøjelse af underretsgrensen meget muligt vil føre til en ikke ganske ringe stigning i antallet af ankesager. Hertil kommer, at en væsentlig nedsættelse af behandlingstiden ved landsretterne måske vil medføre, at et vist antal sager, der på grund af den lange behandlingstid hidtil

ikke er blevet anlagt eller dog ikke ført igennem til dom, vil komme til behandling og således øge belastningen af landsretternes kapacitet.

Heller ikke virkningerne af en gennemførelse af det nedenfor fremsatte forslag om ændring af færdselslovens § 69 kan beregnes nøjagtigt. Forslaget vil dog medføre en mærkbar aflastning af landsretternes arbejde. Antallet af indbragte færdselsdomsmandssager ved østre landsret i 1973 var ca. 1.100. Af disse kom dog kun ca. 700 sager til egentlig behandling. De tilsvarende tal ved vestre landsret for 1972 var 643 indbragte og 529 reelt behandlede sager. Den samlede tidsbesparelse ved at behandle alle færdselssager uden medvirken af domsmænd må, idet den gennemsnitlige tidsbesparelse pr. sag anslås til ca. 15 minutter, forventes at blive af størrelsesordenen 75-100 retsdage, svarende til $\frac{1}{3}$ - $\frac{1}{2}$ afdeling for begge landsretter. For underretternes vedkommende kan den samlede tidsbesparelse ved forslaget på samme måde anslås til omkring 800 retsdage. Denne lettelse for underretterne skulle taget under et i det væsentligste modsvare det merarbejde, som vil blive en følge af forhøjelsen af underretsgrensen m.v. i borgerlige 1. instanssager. Færdselssager, hvor der tillige eller alene er rejst tiltale efter straffelovens § 241 eller § 249, stk. 2, skal også efter en eventuel gennemførelse behandles under medvirken af domsmænd. Disse sager er imidlertid ikke meget talrige.²⁾ Fordelingen af merarbejde og arbejdsletterer vil dog ikke overalt udjævne sig bl.a. som følge af opdelingerne i civildommer- og kriminaldommerembeder forskellige steder. Retsplejerådet ser heri en understregning af, at en rationel tilrettelæggelse af underretternes arbejde forudsætter, at retterne så vidt muligt indrettes som én organisation med flere som oftest to dommere fremfor opdeling af retterne i adskilte civil- og kriminalretter.

Behandlingen også af noget større sager som underretssager møder efter rådets opfattelse ikke principielle betænkeligheder. Rådet er dog herved gået ud fra, at forslagene i dets betænkning om borgerlige sager om underretsproceduren vil kunne behandles

²⁾ I landsdommer M. Johs. Mikkelsens bog: Groft Uforsvarlig Kørsel, 1971, oplyses det side 9, at der i 124 af sagerne i det undersøgte materiale på i alt 596 sager om groft uforsvarlig kørsel tillige var rejst tiltale for overtrædelse af straffelovens §§ 241 eller 249.